

Szent-Katalin 100 éve

A kőbányai Szent Katalin Gyógyszertárat 1909 februárjában alapította Kiebling Béla gyógyszerészmester. Pildner Viktor a patika negyedik tulajdonosa volt. Az erdélyi Fogarason született, gyógyszerész-dinasztiából származó Pildner 1923-ban állt a tára mögé; lánya, Melitta és későbbi veje, Vincze István a húszas években kezdtek dolgozni a keze alatt. A fiatalok 1932-ben esküdtek, és 1936-ban, életjáradék fejében vették át a gyógyszertárat. A Patoky Művelődési Központ jubileumi kiállítása érdekes adalékokkal, fényképekkel, tárgyakkal mesél ezekről és az ezeket követő évekről, nem feledve Kőbánya másik, még régebbi patikáját, az „Isteni gondviseléshez” címzett gyógyszertárat sem. Pintérné Borsos Mária több mint húsz éve dolgozik a Vincze-család államosított, majd a privatizáció idején visszavásárolt gyógyszertárában. Mára vezetője és társtulajdonosa is a patikának.

Hogyan került ide annak idején?

A Fővárosi Tanács Gyógyszertári Központja küldött ide. Akkoriban ez így ment: lejárt a GYES, jelentkeztem a Központban, és ők ezt a patikát jelölték ki nekem. Örültem, hogy nem a város másik végén van, mert már akkor is a József Attila lakótelepen laktam, nem kellett sokat utaznom. Őszintén szólva más szempontból nem is mérlegettem, jó-e az, hogy épp itt állok újra munkába.

Több mint húsz év telt el azóta. Eszébe sem jutott máshová szerződni, vagy csak nem adódott erre alkalom?

Nem akartam elmenni innen soha. Tudja, én szeretem az állandóságot, meg hát jól is éreztem magam itt. Akkoriban sokan laktak erre felé, sok volt a munka, de majdhogynem névről ismertünk mindenkit, baráti, mondhatnám, családias légkörben dolgoztunk. Mára sok minden megváltozott, de a hangulat a régi: egy ideje szakasszisztens kolléganőmmel

kettesben dolgozunk a patikában, és jószéri-
vel nem is látunk idegen arcot. Ha valaki elma-
rad, csak emlegetnünk kell, és megjelenik.

**A privatizáció idején Ön kereste meg a ré-
gi tulajdonosokat, vagy ők kérték fel Önt?**

Nem, eszembe sem jutott, hogy indulhatnék
a pályázaton. A Vincze-család keresett meg
engem. Gyógyszerészre volt szükségük, mert
csak olyan társaság pályázhatott, amelyben
volt szakember is. Engem régóta ismernek,
hiszen itt laktak mindig is a patikával szom-
szédos épületben. Nap mint nap találkoztunk,
látták, hogyan folyik az élet a gyógyszertár-
ban, és meg voltak elégedve velem. Én pedig
örültem, hogy rám gondoltak.

**Sok minden változott azóta, hogy nem-
csak vezetője, hanem tulajdonosa is a
patikának?**

Nem mondhatnám. Aránylag egyformán tel-
nek a mindennapok. Attól még, hogy az em-
ber üzleti érdekeltséget is szerez, a munkáját
nem végzi másképp. Ez mindig is egy hagyó-
mányörző gyógyszertár volt, úgy értem, a
gyógyszerész itt elsősorban a betegek, nem

pedig a bevétel érdekében dolgozik. Persze
van, ami ma más, mint egykor. A piac ma
szigorú feltételeket diktál, ezekről nem lehet
nem tudomást venni. A környék is sokat vál-
tozott. Gyárak zártak be, az emberek másho-
vá járnak dolgozni, vagyis a vevőkörünk ma
már főleg idős emberekből áll. Az aktívak rit-
kábban térnek be, inkább a munkahelyük kör

nyékén vásárolnak, és a receptjeiket is ott váltják ki.

Pedig, ha jól látom, elég hosszan nyitva tartanak. A „hazajárók” kedvéért döntöttek így?

Miattuk is, de vannak más szempontok. Ha megnézi a kiírást, láthatja, hogy majdhogynem minden nap máskor zárunk, miközben már nem 8-kor, hanem egy órával később nyitunk. Ez nemcsak a munkába járók megtartása miatt van így, hanem például azért is, mert az orvosok különböző időben rendelnek, azaz vannak napok, amikor azért tartunk tovább nyitva, hogy a közelben lévő rendelőből még ideérjenek a betegek a receptjeikkel. Nem olyan régen megy ez így, egyelőre vizsgáljuk, hogy ez kedvező-e a betegek számára. Az utóbbi hónapokban sokat romlott a helyzet: minden betérőre szükségünk van ahhoz, hogy talpon maradjunk.

Ez már a krízis, vagy egyelőre még csak látszik, hogy arrafelé haladnak?

Nem, krízisnek nem mondanám, de az kétségtelen, hogy közel vagyunk hozzá. Az én fizetésem például már kevesebb, mint korábban volt. Gyakoroljuk a „megszorításokat”, és az ember nyilván saját magán kezdi. Ketten vagyunk: a kolléganőm minden szempontból remek munkát végez, nagyszerű munkatárs, régóta dolgozunk együtt. Nem akarom, hogy eszébe jusson máshol munkát keresni, úgyhogy az ő béréhez egyelőre nem nyúlok. A rezsin nem tudok változtatni, így aztán marad a bérköltség és az ezután fizetett járulék. Ez ennyire egyszerű.

Ez az, amit Önök tesznek a nehezedő helyzetben. És a betegek? Mit tapasztal: ők hogyan kezelik a pénztelenséget?

Nem nagyon van más választásuk, mint hogy nem veszik meg a felírt gyógyszereket. Általában úgy megy a dolog, hogy bejönnek egy köteg recepttel, és együtt kiválogatjuk azokat, amelyeket mindenképpen ki kell váltaniuk.

Ilyenkor nem szokott a rendelnél olcsóbb készítményt ajánlani, hogy mégis hozzájussanak a szerekhez?

Dehogynem. Van, aki ezt elfogadja, de többségük inkább azt választja, hogy nem váltja ki a felírt, drágább gyógyszert. Az emberek félnek az ismeretlen készítményektől.

De akkor minek íratják fel? Az orvosnak nem mondják, hogy nincs rá pénzük?

Nem mondják. Igen, ez érdekes. Az orvosasszisztensek és a nővérek gyakran megfordulnak nálunk, tőlük tudjuk, hogy senki sem kérdez rá a receptre írt orvosság árára, így aztán ők meg tőlünk tudják meg, hogy betegek a felírtak közül csak egy-két gyógyszert váltanak ki. Azt, hogy ezt továbbadják-e az orvosoknak, nem tudom.

Ha már a nővérekről esett szó: hogyan megy Önöknél a gyógyszerész gondozás? Elsősorban a mérésekre gondolok: kérnek Önöktől ilyesmit a betegektől?

A gyógyszerész gondozás a lehetőségeinknek megfelelően folyik. A betegeink megbízhatnak bennünk, tanácsot kérnek, hallgatnak ránk, és visszajárnak. Képzeld, ilyenkor tavasszal virágot hoznak a kertjeikből. Tényleg úgy élünk itt, mint egy család.

És a mérések?

Ha valaki kéri, természetesen megmérjük a vérnyomását. Egyéb mérésekhez se helyünk, se felszerelésünk nincsen. Ezekben a rendelőik állnak a betegek rendelkezésére. Mi abban segítünk, hogy a kispénzű beteg is hozzájusson ahhoz, amitől meggyógyulhat.

Fácán Anna Margit

